

Мамчич Олена

Авторка більше 110 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами: 47 міжнародних антологій, 7 збірок поезій, літературно-критичних статей, рецензій. Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу «РУСЛО». Член обласної літературної спілки «Чернігів». Керівник обласної літературної студії «Гарт». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

То був той самий дощ, у терпкості зухвалий,
Який долав і сум, і безліч потурань,
Та злива неприємності змивала
І погляд втрат, і ніжний смак бажань,
Той дощ летів, як очманіла птаха,
Що крила втратила в наївності буття,
Він був сміливий і шалений страхом,
Що все змиває, навіть почуття...
То огортав провинною природу,
То знов гримів із неба, наче біс,
Земля – як рана, загортала вроду
Своїх бажань – нікчемності каприз...
І раптом все... І злива припинилась,
І щире сонце світить в небесах,
Тобі, о земле, вигідна немилість
Лихих дощів із променем в очах.
І от і все... Із задрістю бувалих
Природних явищ в близькості земній
Землі таких дощів не вистачало,
Вона жила у безвісті сумній.
Той дощ омив її одвічну долю

І напоїв зневірені роки,
І знов живе вона, і знов на волі
Плекає душу і спокутує гріхи...

Танцює знов танго весна понад спекою літа,
І знов огортає любов нетерпіння чу жого буття,
Народжує свято надій у примарах зухвалого світу
Чиясь незрадливість, а може, і гріх почуття.
Птахи пролетіли, залишивши сумність у спадок,
Розквітли у серці бутони незвичних пригод,
І знову блукає з журбою багато здогадок
Картатими плямами днів, незбагнених нагод.
То щось шепотить під зірками благого натхнення
Твоя несподіванка, доле, то знов – тиша й гладь,
То раптом народиться в світі нове чиєсь ймення,
То безліч бажань та фесрія диких проклять...
Та знову летиш понад злукою мирних мелодій,
Які забажали втрутитися в долю твою,
Замріяне танго, ти знов підкоряєшся моді
Весняної терпкості літа і ніжного слова «люблю»...

Холодно душі... Як холодно!..
Обійняти хочеться весь світ..
І вмирає серце, наче з голоду,
У переймах жалібних століть.
Не збагнути вічність слів незайманих
І не вкрасти зайвого полоном мрій,
Тільки шурхіт попелу тих днів окраїни
Криє серце розуму, як ти звелів...
Безталанний, з острахом, від зими до осені,
Знов блукаєш веснами, як на прощупу йдеш,
А на небі синьому, у зірках, з провинною,
Де життя сховалося, Бога не знайдеш.
У немілість зверхності потрапляєш дотиком
Слів у незворотності і зухвалих бід,

В несміливих radoшax і завязтті гордошів,
Босі душі горнутья, проторивши слід...

Ніч смоктала накусаний м'якуш хліба,
В самоті днів, голодна, стояла хата,
І уклався пил сірий в куточку хліва,
Тяглися до неба весни рученята.
В оберемок надії вкладеш завчасно,
І залишиться образ нерукотворний,
Клаптик усмішки дива в вітрах не згасне,
І зубатий паркан не стане потворним.
І торкнешся зненацька чола святого,
Забажавши раптом добра і волі,
Під крилатість думки – окраєць слова,
Звуки неба сумні й невчасно голі.
Все відбудеться так, як Йому заманеться,
Вишні стиглі замріють кривавим соком,
Тільки поштовх долі та кулі в серці –
Наче галас крові глухим потоком.
Ти не схочеш бути знов не коханим,
Без бажань і блиску лихого крику,
І раптово прийдеши тим, самозваним,
Кого вітер буйний в дорогу кликав...

Ноктюрни печалі навіяли
Під терпкість глухих вечорів,
Самотності пристані півночі
Прощають загули вітрів.
Як мало шляхів іще пройдено,
І тільки кохання – півста
Під явку з провинною ордена,
Під гнівом своїм – в словеса.
А ти остаточно ображений,
І знову недоля права,
І тільки блукаєш у заздросцах –
Безсилями стали слова...